Tento dokument je třeba brát jako dokumentační nástroj a instituce nenesou jakoukoli odpovědnost za jeho obsah

►**B**

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. 29/2012

ze dne 13. ledna 2012

o obchodních normách pro olivový olej

(kodifikované znění)

(Úř. věst. L 12, 14.1.2012, s. 14)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►**M1**	Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 357/2012 ze dne 24. dubna 2012	L 113	5	25.4.2012
►**M2**	Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 87/2013 ze dne 31. ledna 2013	L 32	7	1.2.2013

Opraveno:

►**C1** Oprava, Úř. věst. L 80, 20.3.2012, s. 39 (29/2012)

▼B

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. 29/2012

ze dne 13. ledna 2012

o obchodních normách pro olivový olej

(kodifikované znění)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) ([1]), a zejména s ohledem na čl. 113 odst. 1 písm. a) a čl. 121 první pododstavec písm. a) ve spojení s článkem 4 uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Nařízení Komise (ES) č. 1019/2002 ze dne 13. června 2002 o obchodních normách pro olivový olej ([2]) bylo několikrát podstatně změněno ([3]). Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené nařízení kodifikováno.

(2) Olivový olej má určité vlastnosti, zejména organoleptické a výživové vlastnosti, které mu vzhledem k jeho produkčním nákladům umožňují vstupovat na trh s relativně vysokými cenami v porovnání s většinou ostatních rostlinných olejů. Vzhledem k této situaci na trhu je třeba stanovit pro olivový olej obchodní normy obsahující zejména zvláštní pravidla pro označování, která nahradí pravidla stanovená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. března 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy ([4]), a zejména pravidla stanovená v článku 2 uvedené směrnice.

(3) Aby se zajistila pravost prodávaného olivového oleje, balení pro maloobchod by nemělo překročit určitý objem a mělo by mít odpovídající uzávěr. Členským státům by se však měla dát možnost povolit větší balení pro zařízení společného stravování.

(4) Vedle závazného označení pro jednotlivé kategorie olivového oleje v článku 118 nařízení (ES) č. 1234/2007 by měl být spotřebitel informován o druzích nabízených olivových olejů.

([1]) Úř. věst. L 299, 16.11.2007, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 155, 14.6.2002, s. 27.
([3]) Viz příloha I.
([4]) Úř. věst. L 109, 6.5.2000, s. 29.

▼B

(5) V důsledku zemědělských tradic a místních metod extrahování a míchání mohou mít panenské olivové oleje určené pro přímý prodej podstatně odlišnou chuť a jakost v závislosti na svém zeměpisném původu. V rámci stejné kategorie olivového oleje to může vést k cenovým rozdílům narušujícím trh. V jiných kategoriích jedlých olejů nejsou žádné významné rozdíly podmíněné původem a označení původu na spotřebitelském balení olivového oleje může vést spotřebitele k domněnce, že takové rozdíly existují. Aby se zabránilo narušení trhu s jedlými oleji, je proto třeba přijmout v Unii povinný režim přesně vymezující označení původu pro kategorie „extra panenský olivový olej“ a „panenský olivový olej“, který splňuje přesně stanovené podmínky. Nepovinná pravidla uplatňovaná do roku 2009 prokazatelně nezabraňovaly dostatečně tomu, aby spotřebitel nebyl ohledně skutečných vlastností panenského oleje uveden v omyl. Kromě toho nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin ([1]), stanovilo s použitelností od 1. ledna 2005 pravidla sledovatelnosti. Dosavadní zkušenosti hospodářských subjektů a správních orgánů v této věci hovoří ve prospěch povinného označování původu u extra panenského a panenského olivového oleje.

(6) Stávající ochranné známky včetně zeměpisných odkazů se mohou dále používat, pokud byly úředně zapsány v rejstříku podle první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách ([2]) nebo podle nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství ([3]).

(7) Označení regionálního původu může být zahrnuto pod chráněné označení původu (CHOP) nebo chráněné zeměpisné označení (CHZO) podle nařízení Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin ([4]). Označení uvádějící regionální původ je třeba vyhradit pro CHOP nebo CHZO, aby nedošlo ke klamání spotřebitelů, které by mohlo vést k narušení trhu. U dovážených olivových olejů musí být dodrženy ustanovení o nepreferenčním původu zboží podle nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství ([5]).

([1]) Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 40, 11.2.1989, s. 1.
([3]) Úř. věst. L 78, 24.3.2009, s. 1.
([4]) Úř. věst. L 93, 31.3.2006, s. 12.
([5]) Úř. věst. L 302, 19.10.1992, s. 1.

▼B

(8) Odkazuje-li označení původu panenského olivového oleje na Unii nebo členský stát, je třeba vycházet ze skutečnosti, že jakost a chuť oleje ovlivňují kromě použitých oliv také techniky a postupy lisování. Označení původu proto musí odpovídat zeměpisné produkční oblasti, tj. obecně oblasti, ve které byl olej vylisován z oliv. Pokud k lisování olejů nedochází v oblastech sklizně oliv, je toto třeba uvést na balení, popřípadě na etiketě, aby nedocházelo ke klamání spotřebitelů a k narušení trhu s olivovým olejem.

(9) Významnou část extra panenského a panenského olivového oleje v Unii tvoří směsi olejů pocházejících z různých členských států a třetích zemí. Měla by být stanovena jednoduchá pravidla označování původu těchto směsí.

(10) Podle směrnice 2000/13/ES nesmějí údaje na označení uvádět kupujícího v omyl, zejména pokud jde o charakteristiku daného olivového oleje, nebo tím, že mu přisuzují vlastnosti, které nemá, nebo tvrzením, že má zvláštní charakteristiky, které má ve skutečnosti většina olejů. Některé běžně používané nepovinné údaje specifické pro olivový olej také vyžadují jednotná pravidla, aby bylo možné je přesně definovat a ověřovat jejich pravdivost. Pojmy „lisování za studena“ a „extrahování za studena“ by proto měly odpovídat tradičním technicky definovaným způsobům produkce. Mezinárodní rada pro olivový olej (IOC) při revizi metody pro organoleptické hodnocení panenského olivového oleje definovala určité pojmy označující organoleptické vlastnosti extra panenského a panenského olivového oleje, pokud jde o jeho chuť a/nebo vůni. Použití těchto pojmů na etiketách extra panenského a panenského olivového oleje by se mělo týkat výhradně olejů, které byly hodnoceny podle příslušné metody analýzy. Je třeba zavést přechodná opatření pro některé hospodářské subjekty, které v současné době uvedené vyhrazené pojmy používají. Odkazy na obsah kyselin by neměly u spotřebitele vyvolat falešný dojem absolutního kritéria jakosti, protože tato charakteristika má vypovídací hodnotu o jakosti pouze ve spojení s ostatními charakteristikami olivových olejů. Vzhledem ke zvyšujícímu se rozšíření některých údajů a vzhledem k jejich zvyšujícímu se hospodářskému významu, je třeba stanovit objektivní kritéria pro jejich použití, v zájmu dosažení transparentnosti na trhu s olivovým olejem.

(11) Je třeba přijmout opatření v zájmu zabezpečení toho, aby potraviny obsahující olivový olej neuváděly spotřebitele v omyl tím, že by spotřebitelům zdůraznily dobré jméno olivového oleje, aniž by jasně specifikovaly skutečné složení potravinového výrobku. Na etiketě je proto třeba jednoznačně uvést procentní podíl olivového oleje, jakož i odpovídající údaje u potravinových výrobků, které jsou složeny výhradně ze směsí různých rostlinných tuků. Dále je třeba vzít v úvahu zvláštní ustanovení určitých nařízení pro výrobky obsahující olivový olej.

▼B

(12) Označení kategorií olivového oleje odpovídají fyzikálně-chemickým a organoleptickým vlastnostem, přesně stanoveným v příloze XVI nařízení (ES) č. 1234/2007 a v nařízení Komise (EHS) č. 2568/91 ze dne 11. července 1991 o charakteristikách olivového oleje a olivového oleje z pokrutin a o příslušných metodách analýzy ([1]). Všechny ostatní údaje na etiketě musí vycházet z objektivních skutečností, aby spotřebitel nebyl uváděn v omyl a nedocházelo k narušení hospodářské soutěže na trhu s oleji.

(13) V rámci kontrolního režimu podle čl. 113 odst. 3 druhého pododstavce nařízení (ES) č. 1234/2007 musí členské státy stanovit nezbytné důkazy a finanční sankce v případě používání odlišného označení na etiketách. U důkazů může jít mimo jiné o zjištěné skutečnosti, spolehlivé výsledky analýz nebo kontrol a správní nebo účetní informace.

(14) Jelikož se kontroly hospodářských subjektů odpovědných za správné označení provádějí v členských státech, ve kterých jsou podniky usazeny, musí existovat postup pro správní spolupráci mezi Komisí a členským státem, ve kterém se olej uvádí na trh.

(15) Za účelem vyhodnocení režimu stanoveného tímto nařízením musí dané členské státy sdělovat získané zkušenosti a problémy, které nastaly.

(16) Opatření stanovená tímto nařízením jsou v souladu se stanoviskem Řídícího výboru pro společnou organizaci zemědělských trhů,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

1. Aniž je dotčena směrnice 2000/13/ES a nařízení (ES) č. 510/2006, stanoví toto nařízení zvláštní normy uvádění na maloobchodní trh pro olivový olej a olivový olej z pokrutin ve smyslu bodu 1 písm. a) a b) a bodů 3 a 6 přílohy XVI nařízení (ES) č. 1234/2007.

2. Pro účely tohoto nařízení se „maloobchodem“ rozumí prodej oleje uvedeného v odstavci 1 v nezměněném stavu nebo jako součást potravin konečnému spotřebiteli oleje.

Článek 2

Oleje uvedené v čl. 1 odst. 1 se konečnému spotřebiteli nabízejí v balení o maximálním obsahu 5 litrů. Takové balení je opatřeno uzávěrem, který není možné znovu použít, a je označeno etiketou podle článků 3 až 6.

([1]) Úř. věst. L 248, 5.9.1991, s. 1.

▼B

U olejů určených ke spotřebě v restauracích, nemocnicích, jídelnách a jiných podobných zařízeních společného stravování však členské státy mohou pro balení podle typu daného hospodářského subjektu stanovit maximální obsah větší než 5 litrů.

Článek 3

Označení podle článku 118 nařízení (ES) č. 1234/2007 se považuje za název, pod nímž je výrobek prodáván, ve smyslu čl. 3 odst. 1 bodu 1 směrnice 2000/13/ES.

Kromě označení podle prvního pododstavce tohoto článku, avšak ne nezbytně v jeho blízkosti, musí označení etiketami u olejů uvedených v čl. 1 odst. 1 poskytovat čitelným a nesmazatelným písmem tyto údaje o dané kategorii oleje:

a) extra panenský olivový olej:

„výběrová jakost olivového oleje získaného přímo z oliv pouze mechanickými postupy“;

b) panenský olivový olej:

„olivový olej získaný přímo z oliv pouze mechanickými postupy“;

c) olivový olej obsahující směs rafinovaného olivového oleje a panenského olivového oleje:

„olivový olej obsahující pouze rafinovaný olivový olej a olej získaný přímo z oliv“;

d) olivový olej z pokrutin:

„olivový olej obsahující pouze olej získaný zpracováním zbytků po extrakci olivového oleje a olej získaný přímo z oliv“

nebo

„olivový olej obsahující pouze olej získaný zpracováním pokrutin a oleje získaného přímo z oliv“.

Článek 4

1. Na etiketě u extra panenského olivového oleje a panenského olivového oleje ve smyslu bodu 1 písm. a) a b) přílohy XVI nařízení (ES) č. 1234/2007 se uvádí označení původu.

Na etiketě u produktů ve smyslu bodů 3 a 6 přílohy XVI nařízení (ES) č. 1234/2007 se neuvádí označení původu.

Pro účely tohoto nařízení se „označením původu“ rozumí uvedení zeměpisného názvu na balení popřípadě na etiketě oleje.

▼B

2. Označení původu podle odstavce 1 obsahuje pouze:

a) odkaz na členský stát, na Unii nebo případně na třetí zemi u olivového oleje pocházejícího v souladu s ustanoveními odstavců 4 a 5 z jednoho členského státu nebo třetí země nebo

b) patřičné z následujících spojení u směsí olivových olejů pocházejících v souladu s ustanoveními odstavců 4 a 5 z více než jednoho členského státu nebo třetí země:

i) „směs olivových olejů pocházejících z Evropské unie“ nebo odkaz na Unii,

ii) „směs olivových olejů pocházejících z oblastí mimo Evropskou unii“ nebo odkaz na původ mimo Unii,

iii) „směs olivových olejů pocházejících z Evropské unie a z oblastí mimo Unii“ nebo odkaz na původ z Unie a mimo Unii nebo

c) chráněné označení původu nebo chráněné zeměpisné označení ve smyslu nařízení (ES) č. 510/2006 v souladu s ustanoveními příslušné specifikace produktu.

3. Za označení původu ve smyslu tohoto nařízení se nepovažují názvy produktů nebo podniků, o jejichž zápis bylo požádáno nejpozději 31. prosince 1998 podle směrnice 89/104/EHS nebo 31. května 2002 podle nařízení Rady (ES) č. 40/94 ([1]).

4. V případě dovozu z třetích zemí se označení původu stanoví podle článků 22 až 26 nařízení (EHS) č. 2913/92.

5. Označení původu uvádějící členský stát nebo Unii odpovídá zeměpisné oblasti, ve které byly dané olivy sklizeny nebo ve které se nachází lisovna, v níž byl olej z oliv vylisován.

Byly-li olivy sklizeny v jiném členském státě nebo třetí zemi, než ve které se nachází lisovna, v níž byl olej z oliv vylisován, jsou v označení původu uvedena tato slova: „(extra) panenský olivový olej získaný v (Unii nebo jméno daného členského státu) z oliv sklizených v (Unii nebo jméno daného členského státu nebo třetí země)“.

Článek 5

Nepovinné údaje stanovené v tomto článku, které se mohou objevit na etiketách olejů uvedených v čl. 1 odst. 1, musí splňovat tyto požadavky:

a) údaj „první lisování za studena“ se může uvádět pouze u extra panenského olivového oleje nebo panenského olivového oleje získaných při teplotě nižší než 27 °C z prvního mechanického lisování olivové pasty tradičním způsobem lisování pomocí hydraulických lisů;

([1]) Úř. věst. L 11, 14.1.1994, s. 1.

▼B

b) údaj „lisovaný za studena“ se může uvádět pouze u extra panenského olivového oleje nebo panenského olivového oleje získaných při teplotě nižší než 27 °C perkolací nebo odstřeďováním olivové pasty;

c) údaje o organoleptických vlastnostech, pokud jde o chuť a/nebo vůni, se mohou uvádět pouze u extra panenského olivového oleje nebo panenského olivového oleje; pojmy uvedené v bodě 3.3 přílohy XII nařízení (EHS) č. 2568/91 se mohou na etiketách uvádět, pouze jsou-li založeny na výsledcích hodnocení provedeného podle metody popsané v uvedené příloze;

d) údaje o obsahu kyselin, popřípadě maximálním obsahu kyselin, se mohou uvádět pouze jsou-li vedle nich uvedeny údaje o hodnotě peroxidového čísla, obsahu vosku a koeficientu extinkce, stanovené podle nařízení (EHS) č. 2568/91, písmem stejné velikosti a v rámci téhož zorného pole.

Produkty prodávané pod ochrannou známkou, o jejíž zápis bylo požádáno nejpozději 1. března 2008 a jež obsahuje nejméně jeden z pojmů uvedených v bodě 3.3 přílohy XII nařízení (EHS) č. 2568/91, nemusí splňovat požadavky čl. 5 prvního pododstavce písm. c) tohoto nařízení do ►C1 1. listopadu 2011 ◄.

Článek 6

1. Pokud je přítomnost olejů uvedených v čl. 1 odst. 1 ve směsi olivového oleje a jiných rostlinných olejů zdůrazněna na etiketě jinde než v seznamu složek použitím slov, obrázků, nebo grafických symbolů, musí být na dané směsi tento obchodní název: „Směs rostlinných olejů (nebo konkrétní názvy daných rostlinných olejů) a olivového oleje“, a přímo za ním musí následovat údaj o procentním podílu olivového oleje ve směsi.

Přítomnost olivového oleje může být na označení směsi zdůrazněna obrázkem nebo grafickým symbolem podle prvního pododstavce pouze tehdy, pokud jeho podíl v dané směsi činí více než 50 %.

Členské státy mohou na svém území zakázat produkci směsí olivového oleje a jiných rostlinných olejů ve smyslu prvního pododstavce pro vnitřní spotřebu. Nemohou však na svém území zakázat uvádění takových směsí na trh, pocházejí-li tyto směsi z jiných zemí, a nemohou na svém území zakázat ani produkci takových směsí, jsou-li tyto směsi určeny k uvádění na trh v jiném členském státě nebo na vývoz.

2. Pokud je přítomnost olejů uvedených v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení v jiných potravinách, než jsou uvedeny v odstavci 1 tohoto článku, zdůrazněna na etiketě jinde než v seznamu složek pomocí slov, obrázků nebo grafických symbolů, následuje přímo za obchodním názvem potraviny údaj o procentním podílu olejů uvedených v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení na celkové čisté hmotnosti potraviny, s výjimkou tuňáka v olivovém oleji ve smyslu nařízení Rady (EHS) č. 1536/92 ([1]) a sardinek v olivovém oleji ve smyslu nařízení Rady (EHS) č. 2136/89 ([2]).

([1]) Úř. věst. L 163, 17.6.1992, s. 1.
([2]) Úř. věst. L 212, 22.7.1989, s. 79.

▼B

Údaj o procentním podílu přidaného olivového oleje na celkové čisté hmotnosti potraviny může být nahrazen údajem o procentním podílu přidaného olivového oleje na celkové hmotnosti tuků, doplněného slovy „procentní podíl tuků“.

3. Označení podle čl. 3 prvního pododstavce mohou být na etiketách produktů uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku nahrazena slovy „olivový olej“.

V případě přítomnosti olivového oleje z pokrutin se však slova „olivový olej“ nahradí slovy „olivový olej z pokrutin“.

4. Údaje uvedené v čl. 3 druhém pododstavci se na etiketách produktů uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku nevyžadují.

Článek 7

Na žádost členského státu, ve kterém se nachází adresa výrobce, stáčírny nebo prodejce uvedená na etiketě, předloží daná strana doklady dokládající údaje uvedené v článcích 4, 5 a 6, založené na jedné nebo více těchto skutečností:

a) zjištěné nebo vědecky prokázané skutečnosti;

b) výsledky analýz nebo automatické zjištění získané z representativních vzorků;

c) správní nebo účetní údaje vedené v souladu s předpisy Unie a/nebo předpisy členských států.

Daný členský stát povoluje toleranci mezi údaji na etiketách podle článků 4, 5 a 6 a závěry učiněnými na základě předložených podpůrných dokladů a/nebo nezávislých odborných posudků, přičemž se vezme v úvahu přesnost a reprodukovatelnost daných metod a podkladů, jakož i případné nezávislé odborné posudky.

Článek 8

1. Každý členský stát zasílá Komisi jméno a adresu orgánu nebo orgánů odpovědných za monitorování provádění tohoto nařízení, které sděluje na požádání ostatním členským státům a všem zainteresovaným stranám.

2. Členský stát, ve kterém se nachází adresa výrobce, stáčírny nebo prodejce uvedená na etiketě, po přezkoušení žádosti odebírá na konci měsíce následujícího po měsíci podání žádosti vzorky a ověřuje pravdivost údajů na příslušných etiketách. Tuto žádost mohou zasílat:

a) příslušné útvary Komise;

b) organizace hospodářských subjektů v daném členském státě ve smyslu článku 125 nařízení (ES) č. 1234/2007;

c) kontrolní orgány jiného členského státu.

▼B

3. K žádosti uvedené v odstavci 2 se připojují veškeré údaje potřebné pro přezkoušení žádosti, zejména:

a) datum odběru vzorku nebo zakoupení daného oleje;

b) název nebo obchodní jméno a adresa hospodářského subjektu, ve kterém byl vzorek odebrán nebo ve kterém byl daný olej zakoupen;

c) počet příslušných šarží;

d) kopie všech etiket, uvedených na balení daného oleje;

e) výsledky analýz nebo jiných odborných posudků s uvedením použité metody a jména a adresy příslušné laboratoře nebo odborníka;

f) případně jméno dodavatele daného oleje uváděné prodejním místem.

4. Před koncem třetího měsíce následujícího po měsíci podání žádosti uvedené v odstavci 2 daný členský stát uvědomí žadatele o přiděleném jednacím čísle a o dalších přijatých opatřeních.

Článek 9

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto nařízením, včetně režimu sankcí.

Členské státy sdělí Komisi opatření přijatá za tímto účelem nejpozději 31. prosince 2002 a jejich změny do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla opatření přijata.

Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Slovinsko a Slovensko sdělí Komisi opatření uvedená v prvním pododstavci nejpozději 31. prosince 2004 a jejich změny do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla opatření přijata.

Bulharsko a Rumunsko sdělí Komisi opatření uvedená v prvním pododstavci nejpozději 31. prosince 2010 a jejich změny do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla opatření přijata.

2. Pro účely ověřování údajů uvedených v článcích 4, 5 a 6 mohou dané členské státy zavést režim uznávání hospodářských subjektů, jejichž stáčírny se nacházejí na jejich území.

Uznání a alfanumerický kód se přiděluje žádajícímu hospodářskému subjektu, který splňuje tyto podmínky:

a) disponuje vlastním stáčecím zařízením;

b) zavazuje se shromažďovat a uchovávat podpůrné doklady vyžadované členským státem podle článku 7;

▼B

c) má k dispozici skladovací systém, který podle požadavků daného členského státu umožňuje kontrolovat, odkud pochází olivové oleje s označením původu.

Na etiketě se případně uvádí alfanumerická identifikace uznané stáčírny.

Článek 10

Dotčené členské státy sdělí Komisi nejpozději 31. března každého roku zprávu za předchozí rok s těmito údaji:

a) žádosti o přezkoušení obdržené podle čl. 8 odst. 2;

b) nově zahájená ověřování a stále probíhající ověřování z předchozích hospodářských roků;

c) opatření přijatá na základě provedených ověřování a uložené sankce.

Údaje se předkládají podle roku provedení přezkoušení a podle kategorie porušení práva. Zpráva může případně uvést specifické problémy při provádění nebo návrhy na zlepšení kontrol.

Článek 11

Nařízení (ES) č. 1019/2002 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 12

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

▼M1

2. Produkty, které byly vyprodukovány a opatřeny etiketami v Unii nebo dovezeny do Unie a propuštěny do volného oběhu v souladu s nařízením (ES) č. 1019/2002 před 1. lednem 2013, mohou být uváděny na trh až do vyčerpání zásob.

▼B

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

▼B

PŘÍLOHA I

Zrušené nařízení a seznam jeho následných změn

Nařízení Komise (ES) č. 1019/2002 (Úř. věst. L 155, 14.6.2002, s. 27).	
Nařízení Komise (ES) č. 1964/2002 (Úř. věst. L 300, 5.11.2002, s. 3).	
Nařízení Komise (ES) č. 1176/2003 (Úř. věst. L 164, 2.7.2003, s. 12).	
Nařízení Komise (ES) č. 406/2004 (Úř. věst. L 67, 5.3.2004, s. 10).	Pouze článek 3
Nařízení Komise (ES) č. 1750/2004 (Úř. věst. L 312, 9.10.2004, s. 7).	
Nařízení Komise (ES) č. 1044/2006 (Úř. věst. L 187, 8.7.2006, s. 20).	
Nařízení Komise (ES) č. 632/2008 (Úř. věst. L 173, 3.7.2008, s. 16).	
Nařízení Komise (ES) č. 1183/2008 (Úř. věst. L 319, 29.11.2008, s. 51).	
Nařízení Komise (ES) č. 182/2009 (Úř. věst. L 63, 7.3.2009, s. 6).	
Nařízení Komise (EU) č. 596/2010 (Úř. věst. L 173, 8.7.2010, s. 27).	

▼B

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 1019/2002	Toto nařízení
Články 1 až 8	Články 1 až 8
Čl. 9 odst. 1	Čl. 9 odst. 1
Čl. 9 odst. 2	Čl. 9 odst. 2
Čl. 9 odst. 3	—
Článek 10	Článek 10
Článek 11	—
—	Článek 11
Čl. 12 odst. 1	Čl. 12 odst. 1
Čl. 12 odst. 2 první pododstavec	—
Čl. 12 odst. 2 druhý pododstavec	—
Čl. 12 odst. 2 třetí pododstavec	—
Čl. 12 odst. 2 čtvrtý pododstavec	—
Čl. 12 odst. 2 pátý pododstavec	Čl. 12 odst. 2
—	Příloha I
—	Příloha II